

HELEN
HARDT

SÉRIE BRATŘI STEELOVÉ

TOUHA

TOUHA

Copyright © 2016 Waterhouse Press, LLC

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Hauscrová, 2021

Cover © Waterhouse Press, LLC, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0806-2 (pdf)

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
TOUHA

Věnuji své matce

PRVNÍ KAPITOLA

Jade

Talon byl jediný z bratrů Steelových, se kterým jsem se ještě nesetkala.

Během bakalářských studií moji kamarádku Marjorii často navštěvovali její starší bratři Jonah a Ryan. Byli to vysokí a svalnatí rančeři z Colorada, nechyběly jim ani kovbojské boty a stetsony. Všichni sourozenci Steelovi, včetně Marjorie, měli tmavé, téměř černé vlasy. Přiznávám, že když jsem její bratry uviděla poprvé, trochu mě vyvedli z míry. Která dívka by se nechtěla seznámit se dvěma drsně pohlednými kovboji, kteří navíc ze svých rančů a vinařství získali miliardové jmění? Samozřejmě, byli pro mě tehdy příliš staří a ani si mě pořádně nevšimli. Což mi nevadilo, protože jsem byla zamilovaná do Colina.

Přesto se mi v přítomnosti Jonaha a Ryana Steelových vždycky srdce rozbušilo o něco rychleji. Marj se mi kvůli tomu smála. Konečně, byli to její bratři a po většinu svého dětství byla terčem jejich nemilosrdného škádlení. Ale dokonce i ona musela uznat, že je na ně hezký pohled. Samozřejmě! Marj

sama vypadala jako dívčí verze těch dvou. Všichni Steelovi byli obdařeni nepopíratelnou fyzickou krásou.

Vedle Marj jsem si připadala jako ošklivé káčátko. I když se mi mé husté hnědé vlasy vždycky líbily, ve srovnání s Marjinými ebenovými kadeřemi se mi zdály působit dětsky. Oči mám spíš šedé než modré, postrádající hloubku Marjiných tmavě hnědých očí, které jako by nahlížely lidem přímo do duše. Stejně jako její bratři byla Marj vysoká, možná o pět centimetrů vyšší než já, a to sama také nejsem při svých sto sedmdesáti čtyřech centimetrech žádná trpaslice. Dokonce i postavu měla dokonalou. Byla štíhlá, zatímco já mám tak velká prsa, že raději nenosím blůzy na knoflíky.

Usmála jsem se sama pro sebe. Marj mi má prsa vždycky záviděla – přestože jsem jí vyložila, jak nepříjemně se potí a jaký mám problém najít sportovní podprsenku, která by mi seděla. Moc ráda bych svá prsa vyměnila za její dokonale souměrné tělo.

Letadlo s trhnutím přistálo.

„Dámy a pánové, zůstaňte prosím sedět, dokud nedojedeme k přechodové chodbě. Děkujeme, že jste s námi dnes letěli, a vítáme vás v Grand Junction v Coloradu.“

Sáhla jsem do kabelky pro mobil a zapnula ho. Našla jsem esemesku od Marj.

Ahoj! Nemůžu se dočkat, až tě uvidím. Bohužel tě ale nemůžu vyzvednout, něco mi do toho přišlo. Bude tě čekat Talon. Ukázala jsem mu tvoji fotku, počká na tebe u výdeje zavazadel.

Povzdechla jsem si.

To je ten bratr, kterého ještě neznám.

V letech, kdy jsme společně s Marj studovaly, byl Talon na misi v Iráku. Proto ji na škole nikdy nenavštívil. Byl z bratrů

prostřední, narodil se po nejstarším Jonahovi a před nejmladším Ryanem. Marjorie byla benjamínek rodiny.

Marj o Talonovi nikdy moc nemluvila. Proto byl pro mě tak trochu záhadou, i když jsem si říkala, že pokud je stejně pohledný jako jeho bratři, nebude mi činit problém muset se se na něj tu hodinku, co trvá jízda z letiště na ranč Steelových, dívat.

Letadlo konečně zastavilo, cestující se začali zvedat ze sedadel a vytahovali příruční zavazadla z přihrádek nad hlavami. Zůstala jsem uvězněná na sedadle u okénka, protože postarší pár usazený vedle mě nijak nespěchal, aby se dal do pohybu.

A tak jsem čekala.

Znovu jsem si povzdechla.

Rozhodně se dalo říct, že můj život vykolejil z plánované dráhy. S Colinem jsme teď měli být na svatební cestě, ale on mě v den svatby opustil, a to naše plány změnilo. Zvláštní bylo, že mě to nerozhodilo tolik, jak by se dalo čekat. Ve skutečnosti už jsem nějakou dobu věděla, že se vzájemně odcizujeme. Jen jsem si to nechtěla přiznat. Když jsem si konečně uvědomila, že se s mým trápením nad tím, že mě opustil, mísí i úleva, zatoužila jsem po nějaké změně. Marj, která mi přijela do Denveru na svatbu jako moje svědkyně a hlavní družička, mě přesvědčila, abych odjela do Western Slope v Coloradu a pobyla nějaký čas na jejím ranči. Mohu si najít práci jako advokátka v městečku Snow Creek, a pokud ne přímo tam, mohla bych dojíždět do Grand Junction.

Řekla jsem si, proč ne. Opustila jsem Denver, jediný domov, který jsem zatím kdy měla, a ocitla jsem se tady. Právě jsem přistála v Grand Junction.

Starší pár se konečně posunul k východu, i když šnečí rychlostí, a já jsem vstala a protáhla si nohy. Vzala jsem svůj kufřík z horní přihrádky a vydala jsem se ven z letadla, vstříc tomu, co mě čekalo.

Podle směrovek jsem došla k výdeji zavazadel a našla jsem zavazadlový pás číslo pět.

Věděla jsem, že je to on, ještě než se ohlédl.

Byl nápadně vysoký. Vyšší než jeho bratři, s charakteristickými černými kadeřemi Steelových. Jemu se vlnily přes límec. Bílá košile se napínala na širokých ramenou a mizela v úzkém pase tmavých džínů, zvýrazňujících jeho skvostné hýždě.

Polkla jsem.

Co jsem asi tak mohla čekat? Že bude mávat cedulí s nápisem Jade Robertsová? Proč jsem jen nezašla na toaletu a nezkontrolovala jsem, jak vypadám? Nepochybovala jsem o tom, že působím jako přejetá nákladákem.

Přešla jsem a stanula přímo za ním, odkašlala jsem si.

Obrátil se a vzápětí mě propálil pohled jeho téměř černých očí. Pleť měl hezky opálenou a nos dokonale modelovaný, až na drobné neznatelné zakřivení. Zřejmě si ho musel kdysi zlomit. Energickou čelist pokrývalo černé strniště – staré asi den, možná víc. Rty měl plné a tmavě růžové. A ten šlachovitý krk... jaké by asi bylo, cítit tu bronzovou pleť pod břížky prstů? První dva knoflíky zářivě bílé košile měl rozepnuté, takže bylo vidět pár černých chloupků na hrudi. Bradavky mi začaly tlačit do podprsenky a v kůži jsem pocítila napětí, jako by mi byla příliš těsná.

„Ty jsi Jade?“ zeptal se mě chraptivě.

Přikývla jsem, neschopná řeči. Talon Steel byl oživlý bůh. Srdce mi prudce bušilo. Jak mě může tenhle mužský tak silně přitahovat, když jsem se v paralelním vesmíru měla právě teď vdát za jiného? S Colinem už jsme se možná vzájemně nemilovali, ale přece jen jsme k sobě něco cítili. Ale utéct holce od oltáře... to je přece otřesné.

„Ukaž mi svůj kufr, já ho vezmu.“

Znovu jsem přikývla a přešla jsem k zavazadlovému pásu. Nebylo potřeba spěchat, mé zavazadlo se zásadně vždycky

objevovalo jako poslední. Obvykle jsem zůstala u pásu stát jen s jedním nebo dvěma posledními lidmi, už v přesvědčení, že můj kufr cestuje do Timbaktu. Ale v této chvíli jsem byla za to čekání vděčná. Mohla jsem tu stát, těšit se z hypnotizujícího kolování zavazadel a přitom se trochu vzpamatovávat.

Ale kdepak. Můj fialový kufr sjel z rampy na pás. Konec pauzy. Chytila jsem ho a sundala z pásu a v té chvíli jsem ucítila dotek teplé ruky.

„Říkal jsem, že ti ho vezmu.“ Zmocnil se kufru. „Pojď. Parukuju na tomhle podlaží.“

Šla jsem za ním. Co jiného jsem mohla dělat? Bylo mi jasné, že si zrovna moc nepotrpí na společenské hovory, a abych se přiznala, já taky ne. Nesnáším lehkou nezávaznou konverzaci, jenomže jsem věděla, že s ním budu uvězněná v autě celou hodinu. A kdybychom nemluvili, ta hodina by byla sakra dlouhá!

Ten chlapík měl dokonce i sexy chůzi! Jistě měřil přes sto devadesát centimetrů. Abych udržela tempo s jeho dlouhými kroky, musela jsem nasadit závodní chůzi a za chvíli jsem funěla a supěla. Samozřejmě, pohled na jeho zadek mi nebyl zrovna nepřijemný. Černýma kovbojskýma botama energicky dusal po dláždění haly. Došli jsme ke dveřím, ty se automaticky otevřely a on jimi prošel jako první.

Napadlo mě, že to není zrovna velký džentlmen, ale vždyť je to jedno. Přála jsem si jen, aby rázoval trochu pomaleji. Před jízdou autem, které jsem se hrozila, jsem potřebovala trochu víc času.

Následovala jsem ho do nablýskaného vínového mercedesu. Steelovi mají peníze. A to spousty. Když jsem se na léto vracívala ze studií domů, pracovala jsem jako sekretářka pro otcovu stavební firmu, ale Marj zatím objížděla Evropu, nebo se vydala lodí po řeckých ostrovech. Jednou mě během jarních prázdnin v prvním ročníku pozvala na okružní plavbu

Karibikem a všechno mi zaplatila. Přestože mě to oddělilo od Colina, báječně jsem si to užila.

Talon odložil můj kufr do zavazadlového prostoru auta a pak se podíval na mé příruční zavazadlo. „Chceš to tam naložit taky?“

Přikývla jsem a podala mu ho. Pak jsem přešla ke dveřím spolujezdce a nasedla jsem.

Talon si otevřel dveře u sedadla řidiče a posadil se za volant. Obrátil se ke mně. „Ty toho moc nenamluvíš, co?“

Nedokázala jsem potlačit úsměv. Ještě jsem přece neřekla ani slovo! Musel si o mně myslet, že jsem snad nemá. „Díky, že jsi mě vyzvedl. Dostala jsem od Marj esemesku, že to nestíhá.“

„No jo, musela jet na pohovor kvůli práci.“

„Opravdu? Myslela jsem si, že se chystá pracovat na ranči.“

„To jsme čekali taky. Ale pak se ukázalo, že místní noviny ve Snow Creek právě přišly o svou hlavní reportérskou hvězdu, a Marjorie hodlá to místo získat.“

„To bych jí přála.“

Marj měla žurnalistiku ráda. Ve škole si ji zvolila jako vedlejší studijní obor. Jejím hlavním oborem bylo zemědělství, a tak si představovala, že v něm bude také pracovat. Ale nejvíc ze všeho milovala vaření. Mokrát jsem ji přemlouvala, aby šla na nějakou kuchařskou školu, ale něco jí v tak radikálním kroku bránilo.

„Marjorie mi říkala, že jsi prý právníčka?“

„Jo. Tedy výsledky advokátských zkoušek nebudu znát ještě několik týdnů, ale jsem optimistka.“

Talon přikývl a soustředěně pozoroval vozovku, protože právě vyjížděl z letištního parkoviště.

Uplynulo pár minut mlčení. Prohlížela jsem si vlastní nehty a odtrhla jsem si kousíček suché kůžičky. Pohledem jsem přelétla svou kabelku, ležící na podlaze vozu, a zvedla jsem ji. Vytáhla jsem z ní mobil. Normálně jsem nesnášela, když

se lidé schovávali za své mobily, ale teď jsem se potřebovala něčím zaměstnat. Napětí v tomhle autě bylo tak husté, že by se dalo krájet.

Tak něco řekni, Jade. Cokoli. Tohle ticho je ohlušující.

Ale abych mohla něco říct, musela bych mít co. Talon Steel mě z nějakého důvodu ochromoval. Byl dokonale zdvořilý, ale nikoli přátelský. Byl neproniknutelný. Od hlavy k patě jakoby ho pokrývalo nějaké neviditelné brnění. Sloužil u námořní pěchoty. Je dost pravděpodobné, že tam viděl ošklivé věci, takové, kterým se ani nepokouším porozumět. Ale už je několik let z vojny zpátky. Marj mi řekla, že ho s poctami propustili to léto, kdy jsme končily bakaláře.

Ale přesto, kdo ví, co zažil...

Odkáslala jsem si. „Máte u vás v městečku nějaká volná advokátská místa?“

Talon zavrtěl hlavou. „O tom bych já určitě nevěděl.“

„Marj mi říkala, že by tu něco být mohlo.“

Krátce se zasmál. „To tedy netuším, jak by to mohla vědět ona.“

Dobře. Tenhle směr otázek tedy nikam nevedl. „A jak se Marj má? Opravdu mi chyběla.“

„Myslím, že tohle víš líp než já. Copak ses s ní neviděla minulý týden na té své... svatbě?“

Ano, ano. Viděla jsem se s ní na své svatbě, která se ale nekonala. To ti tedy pěkně děkuju, že jsi na to přivedl řeč. Takže takhle jsem dopadla s pokusy o konverzaci. „Já jsem se nakonec nevdala.“

„Vím, jak to bylo. Ale i kdybych to nevěděl, přijela jsi sem bez manžela a bez snubního prstýnku, a tak bych si to domyslel.“

Copak si mě prohlédl tak dobře, aby si stačil všimnout, že nemám snubní prsten? To se mi nezdálo možné. Teď už tedy všichni bratři Steelovi vědí, jaké jsem zažila ponížení. Dál jsem si pohrávala s mobilem, ale baterie už docházela. Podívala jsem

se na hodiny na palubní desce auta. Sakra, jízda zatím trvala jen asi patnáct minut. Jak tohle přečkám?

„Máš hlad? Můžu zajet třeba do nějakého občerstvení pro řidiče.“

Opravdu teď promluvil? Když mě na to upozornil, uvědomila jsem si, že mám trochu hlad. Odmítla jsem platit za mizerné a předražené jídlo v letadle. A když budu jíst, zaměstnám taky něčím svá ústa, takže nebudu muset mluvit. „Jo, pokud ti to nevadí. Stačí mi cokoli, třeba burger nebo tak.“

Zajel k Wendy's, a aniž se mě zeptal, co přesně chci, objednal dvakrát menu číslo jedna s colou. Šťouchla jsem ho do paže.

Ani se na mě nepodíval a řekl do mikrofону mluvítko: „Pardon, radši dietní colu.“

To od něj bylo trochu arogantní. Já totiž žádné limonády nepiju. A nikdy jsem je ani nepila, vadí mi v nich bublinky. Znovu jsem ho pošťouchla. „Pro mě ledový čaj, prosím.“

Odfíkl si. „Pardon, tak ani tu dietní colu ne. Bude to ledový čaj.“ Obrátil se ke mně. „Spokojená?“

Zavrtěla jsem hlavou. Tenhle chlápek je neskutečný. „Abych řekla pravdu, tak ne, nejsem s tím spokojená. Objednal jsi mi hamburger a vůbec ses mě nezeptal, jaký typ a jaké ingredience si přeju. Nemůžeš vědět, jestli nejsem třeba vegetariánka.“

Ret se mu nepatrně zvlínil úsměvem. „Vždyť jsi sama právě řekla, že to může být cokoli. Přesně cituju: cokoli, třeba burger nebo tak.“

Začaly mě pálit tváře. Ano, řekla jsem to. Teď tedy vypadám jako blbec. To je ohromné. Pohrávala jsem si s prsty, dokud zaměstnanec fastfoodu nepodal okénkem Talonovi pytlík s jídlem a dva nápoje. Oba kelímky podal mně, a tak jsem se podívala, ve kterém z nich je ledový čaj. Talonovo pití jsem postavila do držáku na nápoje vedle sedadla řidiče a do svého kelímku jsem zapíchla brčko.

Hodil mi do klína sáček. „Rozbal mi i ten můj, abych mohl při řízení jíst.“

Žádné „prosím“. Žádné „mohla bys?“. Prostě jen příkaz. No, je tedy vidět, že byl *opravdu* voják. Možná byl zvyklý rozkazovat. Nebo je možná prostě jen hrubý a nevychovaný. Oba další Marjiny bratry jsem moc dobře neznala, ale když jsem se s nimi setkala, vždycky se chovali velice přátelsky. Tak co to s tímhle chlápkiem je?

Protože jsem se ještě styděla kvůli té trapné situaci s hamburgerem, udělala jsem, oč mě požádal – nebo spíš co mi přikázal. Hamburgery byly stejné, a tak jsem nemusela řešit, který je jeho. Rozbalila jsem ho a ohrnula jsem papír tak, aby půlka hamburgeru vyčnívala a aby z něj mohl při řízení snadno ukovat. Podala jsem mu ho.

Vypravil ze sebe zabručení.

To zřejmě znamenalo ve slovníku Talona Steela obdobu „děkuju“.

Rozbalila jsem svůj burger a ukousla jsem si. Panebože, majonéza! Ne že bych měla cokoli proti majonéze, ale pokud to bylo možné, snažila jsem se vyhýbat nadbytečnému tuku. Nemělo smysl mu tohle říkat, jídlo už bylo koupené. A hamburger chutnal velice dobře – anebo jsem už možná měla opravdu hlad. Teď by mi stačilo, kdybych ho dokázala jíst po zbylých pětáctýřicet minut. Ukusovala jsem jen malá sousta a žvýkala je tak důkladně, až se mi v ústech měnila v kaši.

Když jsem ale hamburger i hranolky, které k němu byly přibalené, dojedla, stejně ještě zbývalo třicet minut.

Dívala jsem se přímo před sebe a ignorovala jsem nutkání po tom nádherném Talonovi pokukovat. Evidentně je strašně protivný, tak proč se o něj mé libido tak zajímalo? Mé bradavky byly pořád celé ztvrdlé, tlačily se na podprsenku a bolestivě prahly po mužských rtech. Po jeho rtech.

Ksakru, tahle půlhodina ale bude dlouhá!

DRUHÁ KAPITOLA

Talon

Všechno na té mladé ženě bylo ohromně sexy.

Marjorie mi řekla, že je hezká, a viděl jsem i její fotky, ale ty o Jade Robertsové zdaleka nevyprávěly celou pravdu. Dokonce i způsob, jak jedla, byl sexy – jak si olízla po každém soustruhy a půvabně si je otřela ubrouskem. Přesto jí vlevo u spodního rtu zůstal nalepený drobeček hamburgeru. Sakra, být tak tím drobtem! Chtěl jsem ho olíznout, pak jí objet obrysy rtů jazykem, a konečně jím vniknout dovnitř jejich sladkých úst a začít ji vášnivě líbat.

Zmačkala papír od svého burgeru a uložila ho do kabelky. Když mi sáhla do klína po papíru od mého jídla, přešla mi prsty po vnitřní straně stehna a pták mi ztuhl. Tohle jsem tedy opravdu nepotřeboval – ztvrdlé péro v autě za volantem. Zmuchlala i můj papír a přidala ho k prvnímu do kabelky.

Měl bych něco říkat? To jsem netušil. Byla to Marjoriina kamarádka, moje ne. Škoda, že ji nemohl vyzvednout Ryan nebo Jonah. Ještě přečkat dvacet minut...

„Opravdu se už těším na Marj,“ poznamenala.

Bylo jasné, že se snaží o nezávazný hovor, který by vyplnil čas. Copak zapomněla, že se s Marj viděla minulý týden na té nepodařené svatbě? Bylo to podruhé, co udělala v hovoru nějakou botu. Neubráníl jsem se krátkému pousmání, ale rychle jsem zmlkl. Byla přece milá.

„Jo, ona je moc ráda, že se sem stěhuješ na delší dobu.“

„Opravdu oceňuju, že mě vaše rodina nechá bydlet na vašem ranči, než se tu usadím.“

„To není problém. Jestli máme něčeho dost, tak je to místo.“

„No, vždyť já vím. Navštívila jsem Marj na ranči ve druhém ročníku o jarních prázdninách. Ty jsi ale nebyl... hmmm...“

„Byl jsem v Iráku.“ Zaboğa nedokážu pochopit, proč lidé jméno té země tak neradi vyslovují. Byl jsem tam. Viděl jsem tam hrozná zvěřstva, která by nikdo neměl být nucený vidět. Jenomže to byla skutečnost, tak proč kolem toho chodí jako kolem horké kaše? Rozhodně to nebylo poprvé, co jsem viděl něco odporného.

Odkušlala si. „No jo.“

Chvilé ticha. Pak prohlásila: „Myslím si, že jste tam dokázali opravdu hrdinské činy. Doopravdy si naši armády vážím.“

„Nedělal jsem to proto, abych byl za hrdinu.“

„Ale já jsem to nemyslela tak, že...“

„Prostě nejsem hrdina, modroočko.“ Opravdu jsem ji právě oslovil modroočko? „Ve skutečnosti mám k hrdinovi stejně daleko jako ty.“

Nevím, jakou reakci jsem od ní očekával, ale rozhodně jsem se nenadál, že řekne něco takového.

„Ono není důležité, co si o tom myslíš ty, že? Můj názor je, že každý, kdo slouží naší zemi, je hrdina. To je má osobní definice a té se držím.“

Zavrtěl jsem nad tím hlavou. Taková naivita! Byl jsem já sám někdy v životě takhle naivní? Od svých deseti let už ne a myslím si, že ani v tom věku jsem nebyl tak nevinný jako ona.

Však ona se nakonec poučí. Ovšem doufal jsem, že to nějakou chvíli potrvá. Nevadilo by mi, kdybych v těch mírných modrých očích viděl nevinnost ještě o něco déle.

„Nevím, co na to mám říct.“

„Mohl bys říct děkuju. Není to snad zvykem, když člověka někdo pochválí?“

„Ty jsi mě ale nepochválila.“

„Ale ano! Řekla jsem ti, že jsi hrdina. To je velká poklona. Kéž by o mně někdo řekl, že jsem hrdinka! Jenomže to já pro nikoho nejsem, a nikdy nebudu.“

„Já jsem ti přece odpověděl, že hrdina taky nejsem.“

„V tom případě jsem toho názoru, že hrdinství, stejně jako krása, záleží na úhlu pohledu.“

Díval jsem se přímo před sebe a odolával jsem nutkání obrátit se k ní. Koneckonců, řídil jsem. Na silnici do Snow Creek nikdy nebyval moc velký provoz. Abychom se dostali do Steel Acres, museli jsme ještě projet celým městečkem.

„Kde bych tu dostala ojeté auto za výhodnou cenu? Potřebuju se tu něčím převážet.“

„Udělala bys líp, kdyby sis takovou věc zařídila v Grand Junction. Ale nemusíš pospíchat. Na ranči máme asi pět aut, která právě nepoužíváme. Rádi ti některé půjčíme.“

„Ale ne, to ne. Nemůžu vás takhle zatěžovat.“

„Stejně nás už zatěžuješ tím, že se u nás chystáš bydlet.“ Jakmile jsem to vyslovil, hned jsem těch slov litoval. Nezaslouží si, aby s ní někdo takhle jednal. Jenomže já jsem nebyl zvyklý se v řeči krotit.

„To... je mi líto. Právě jsi řekl, že máte spoustu místa,“ hlas se jí trochu zachvěl.

Sakra, teď jsem se jí dotkl. Pravda je, že já prostě neumím jednat s lidmi. Pět let strávených v Iráku mě to nenaučilo a bůh sám ví, že ani můj předchozí život mě nepřiučil krásným způsobům.

Něco na ní mě ale provokovalo. Nedokázal jsem přesně říct, co to je. Věděl jsem jen to, že si od ní musím držet odstup. Nesmím si ji k sobě pustit moc blízko. Nikoho si k sobě nesmím pustit blízko. Jediný problém byl, že až doteď jsem si ani nikoho k tělu pustit nechtěl. Ale stačila necelá hodinka s touhle ženskou a zdálo se, že se celá moje filozofie otřásá v základech.

Ty její zatracené modré oči...

„Chtěl jsem říct jenom to, že máme auta navíc a že je samozřejmě můžeš využívat.“

„Tohle jsi ale neřekl.“

Těžce jsem si povzdechl, zpomalil jsem a zastavil na krajině. Obrátil jsem se k ní a pohlédl do těch jejích fascinujících očí, které měly odstín tanzanitu. Srdce mi poskočilo. „Podívej, jsi Marjoriina nejlepší kamarádka na světě, a tak jsi v našem domě srdečně vítána. Vůbec jsem nechtěl naznačovat nic jiného. Já toho...“ Proč je pro mě tak těžké vyslovit jediné zatracené slůvko? Pomalu jsem se nadechl. „Lituju.“

Její obličej se rozzářil úsměvem. Vedle plných třešňových rtů, které jakoby zvaly k líbání, se jí udělaly dolíčky. V šedomodrých očích zajiskřilo. „Bylo to tak těžké?“

Hnědé vlasy jí spadaly ve vlnách po ramenou. Toužil jsem se jich dotýkat, cítit hedvábnou pleť jejích tváří a vlhký šarlat jejích rtů.

Sakra. Toužil jsem po ní.

A já jsem přitom nikdy v životě po ničem netoužil.

„Jade!“ Jakmile jsme vešli do dveří, hned k nám přiběhla sestra.

U nohou jí supěl můj pejsek Roger.

„Ahoj, ty kluku,“ poškrábal jsem ho za ušima.

Jade si k němu okamžitě klekla. „Ten je ale roztomilý! Ahoj, pejsku!“

Roger si ji hned zamiloval a olízl jí tvář.

Marjorie se zasmála. „Už jsem zapomněla, jak miluješ psy.“ Obrátila se ke mně. „Když Jade uvidí nějakého psa, úplně se zblázní.“ Podívala se zase na Jade. „Je mi líto, že jsem se nedostala na letiště. Postaral se o tebe Talon?“

Na okamžik se mi sevřel žaludek. Pová Marjorii, jak hrubě jsem se choval?

Ale Jade se jen usmála. „Ale samozřejmě, všechno klaplo. Získala jsi tu práci?“

Marjorie zavrtěla hlavou. „Kdepak. Někdo mi to vyfouknul. A tak jsem zpátky tady a učím se pracovat na ranči. Myslím, že mi stačily tři roky cestování, zatímco ty jsi studovala práva.“ Zasmála se.

Svoji sestru mám moc rád, i když mi připadá trochu rozmazlená. No, spíš hodně rozmazlená. Ale tvrdé práci se nikdy nevyhýbala. To jí musím přiznat.

„Tak jaká byla cesta z města?“ vyptávala se dál Marjorie.

„Ale docela dobrá. Talon mi po cestě dokonce koupil burger. Byla jsem celá vyhladovělá.“

„To ráda slyším. Tal se někdy chová trochu stroze. Ale myslí to dobře, vid', Tale?“

Že to myslím dobře? Pro svoji mladší sestru bych udělal všechno na světě a pro své bratry taky. Ale myslel jsem snad někdy něco dobře? To je zapeklitá otázka – a já na ni nejspíš nikdy nenajdu odpověď.

A tak jsem se odpovědi vyhnul i teď. Stejně jako jsem to dělal už pětadvacet let. „Myslím, že se asi ubytuje v tom prázdném pokoji vedle tvého, že jo, Marj? Vezmu jí tam zavazadla.“

„Ale to nemusíš...“ začala Jade.

„Jen ho nech,“ poradila jí Marjorie. „Aspoň nějak využije ty své svaly.“

Jade zrůžověly tváře. K čertu, zčervenala snad všude po těle? I na prsou? Na tom úžasném bujném poprsí, které jsem

dobře viděl dokonce i pod jejím volným tričkem? Ta holka byla báječně vyvinutá. O tom se nedalo pochybovat – ohromně tvarovaná.

„Takže ji ubytujeme vedle tvého pokoje, Marj?“

„Samozřejmě. Je to pěkný pokoj, Jade. Má vlastní koupelnu a všechno, co budeš potřebovat.“

„Opravdu jste si se mnou nemuseli dělat tolik starostí.“

Marjorie se zasmála. „Starostí? Propána, ten pokoj je přece prázdný. A tři další taky. Jonah žije na vlastním ranči dál u silnice a Ryan zase bydlí v domku pro hosty kousek odsud. Teď tu bydlíme jen my dva s Talem.“

Jako bych měl na výběr. Když jsem se vrátil ze zámoří, Jonah si už postavil vlastní dům a Ryan si zabral domek pro hosty. Takže mi zbyla hlavní budova ranče. Sice mám pro sebe nejlepší apartmá, ale stejně se tu cítím stísněně. A teď, když tu bude bydlet Jade... bych si měl radši začít plánovat vlastní dům, a to hodně daleko odsud.

Chopil jsem se kufru a příručního zavazadla a zamířil jsem chodbou k Marjoriině pokoji. Zavazadla jsem složil v prázdné místnosti. Mé apartmá leželo díkybohu na opačném konci domu.

Potřeboval jsem se držet od Jade Robertsové co nejdál.

Jen jsem si nebyl jistý, jestli sebevětší vzdálenost utlumí moji touhu po ní.

TŘETÍ KAPITOLA

Jade

Snad už posté jsem uhodila do polštáře. Postel byla pohodlná a polštář byl taky v pořádku. Jen to tu bylo pro mě nové a často se mi stávalo, že než jsem si zvykla na novou postel, nemohla jsem spát. Kdykoli jsem se ubytovala v nějakém hotelu, první noc jsem toho moc nenaspala.

Možná by mi pomohl šálek čaje. Bez ohledu na obsah kofeinu čaj obvykle zabral na to, abych se uvolnila. Mluvím o opravdovém čaji, ne o nějakém nálevu z bylin, kterému lidé říkají „bylinkový čaj“, a přitom v něm není ani trocha skutečného čaje. Vstala jsem, rychle jsem se vyplížila z pokoje a zamířila jsem chodbou do kuchyně mamutích rozměrů, kterou byl tento úžasný ranč vybavený. Rozsvítila jsem... a prudce jsem se nadechla.

U kuchyňského stolu seděl Talon, před sebou měl sklenici vody a u nohou Rogera, který přátelsky vrtěl ocasem. Talon měl skvostnou hrud' obnaženou, a tak jsem zahlédla, že jeho tmavé bradavky jsou obrostlé černými chloupky právě jen tolik,

aby to působilo příjemně mužně. Pravou ruku měl položenou na stole, předloktí nádherně šlachovité a paže, panebože... svaly se mu tam rýsovaly, i když seděl v uvolněné pozici.

Proč jsem se nenamáhala obléct si župan? Pod přiléhavým bílým nátělníkem se mi jasně rýsovala prsa. K tomu jsem měla staré Colinovy trenky. Většinu jeho věcí jsem vyházela, ale tyhle trenky byly opravdu pohodlné. Rychle jsem si překřížila paže na hrudi a skryla jsem tak ztvrdlé bradavky.

„Já jsem... promiň,“ vykoktala jsem.

Neodpověděl mi.

„Proč tu sedíš potmě?“ zeptala jsem se.

„Nemohl jsem spát.“

Tím moji otázku vlastně nezodpověděl, ale rozhodla jsem se, že ho nebudu k ničemu tlačit. „Já taky ne. Nerada tě ruším. Jen jsem se chtěla podívat, jestli tu máte nějaký čaj. Pomáhá mi, abych se uvolnila.“

„Ta malá plechovka na lince,“ ukázal mi.

Byla bych se ráda vrátila pro župan, ale to by působilo ještě nepřírozeňji, jako bych se styděla a snažila se zakrýt. Což byla samozřejmě pravda. Nešikovně jsem vytáhla sáček s čajem a začala jsem v poličkách hledat hrnek.

„Ve skříňce napravo od sporáku,“ informoval mě Talon, aniž zvedl hlavu.

Otevřela jsem dvířka příborníku a opravdu jsem tam našla hrnky a šálky na kávu. Jeden jsem si vzala, natočila do něj vodu a vložila na pár minut do mikrovlnky. Jak se dalo čekat, tyhle dvě minuty mi připadaly jako dvě nejdelší dvě minuty celých lidských dějin. Talon seděl na místě, upíral pohled mimo mě a ani neupil ze své vody.

Jakmile mikrovlnka cinkla, popadla jsem hrneček, vložila do něj sáček s čajem a postavila ho na linku. Měla bych si k němu přisednout? Zase jako by měl kolem sebe tu neviditelnou zeď, a zdálo se mi, že možná obklopuje celý stůl a Talon

mě tady nechce. Bariéru narušoval jedině Rogerův mávající ocásek. Pejsek zůstal Talonovi u nohou, a i když jsem si k němu hodně toužila dřepnout a pohladit ho po chlupaté hlavě, neudělala jsem to.

Necítila jsem se tu vítaná.

„Jestli chceš, posad' se,“ vybídl mě.

Vzala jsem čaj a sedla jsem si naproti němu. Posadit se vedle něj se mi nezdálo být správné, ale sedět naproti se ukázalo jako velká chyba. Musela jsem se na něj totiž dívat. Nebylo možné se na něj *nedívat*.

Vlasy měl pocuchané a sexy, a jak si je prohrábl prsty, ještě víc si je rozčuchal. Krásné hnědé oči byly zapadlé a pod nimi se objevily tmavé kruhy.

„To... je mi líto, že nemůžeš spát,“ podotkla jsem.

Odkašlal si. „To ti nemusí být líto. Já nespím nikdy.“

To ale nebylo možné. Všichni lidé musejí spát. Ale nechtěla jsem na něj až příliš dotírat otázkami. „Já s tím normálně potíže nemám,“ svěřovala jsem se mu, „ale když spím první noc v nějaké nové posteli, nedaří se mi usnout. Jsem si jistá, že zítra už to bude dobré.“

„Jo, budeš v pohodě. K tobě nemají démoni tohohle domu přístup,“ našpulil své plné rty.

Démoni? O čem to proboha mluví? Asi má zlé sny z dob, kdy sloužil u námořnictva. Možná že dokonce trpí posttraumatickou stresovou poruchou. Léčí se nějak? Ale určitě by nebylo na místě, abych se ho na to vyptávala.

„Já žádné démony nemám. Samozřejmě až na mého bývalého snoubence, který mě před týdnem a pár dny naprosto ponižil.“

Talon zvedl obočí. Vzbudila jsem snad jeho zájem?

„To pro tebe muselo být určitě tvrdé.“

Jeho tón mě znervóznil. Zdál se sice upřímný, ale prosačkovalo jím něco kousavého. Snad náznak sarkasmu? Nebyla

jsem si jistá, jak tu poznámku myslel, a tak jsem se rozhodla, že si nebudu nic domýšlet.

„Upřímně z toho mám hlavně trapný pocit. Opravdu si nemyslím, že bychom do sebe ještě byli tolik zamilovaní. Byli jsme spolu celé čtyři roky, co jsme studovali bakaláře v Denveru, a já jsem tam pak zůstala a studovala jsem práva, zatímco on zamířil do New Yorku na stáž ve společnosti svého otce. Nějak jsme ten vztah udržovali dál, ale se vztahy na dálku je to těžké. Zpětně vidím, že jsme spolu neměli zůstat tak dlouho.“

Talon vstal. „Určitě se z toho oklepeš. Můžeš mi věřit, že v životě nastávají daleko horší situace.“

To mě dohrálo. Jak si může dovolit takhle snižovat mé problémy? Nežádám po něm, aby mě litoval. Řekla jsem mu jasně, že ten vztah byl chyba a že jsme se měli rozejít už před několika lety. Samozřejmě že v životě mohou nastat mnohem horší situace. *Vždycky* může nastat nějaká ještě horší situace.

Také jsem se zvedla a podívala jsem se mu přímo do zhoucích černých očí. „Máš pravdu. Z toho se dostanu. Copak jsem snad říkala, že ne? Víím, že na světě existuje spousta horších věcí, než to, že ženich nechá nevěstu před oltářem. Ale to přesto nic nemění na skutečnosti, že to pro mě bylo naprosto ponižující.“

Talon zavrtěl hlavou a krátce se zasmál. „Chápu. Teď už jsi z toho venku.“

Jeho slova mě řala do živého a podráždila mě. Proč mi připadá, že ať řekne cokoli, pořád mě popichuje?

„Víš, ty mě skoro vůbec neznáš. Tak proč mě rovnou tak posuzuješ a škatulkuješ?“

„Znám tě víc, než si myslíš, modroočko. Víím, že tvůj život byl tak privilegovaný, že to nejhorší, co se ti kdy stalo, bylo to, že jsi zažila ve svůj svatební den ponižení.“

„Tak abys věděl, vůbec jsem nežila privilegovaně. Vyrůstala jsem ve skromných poměrech,“ mávla jsem rukou a ukázala

na drahé designové zařízení kuchyně, „což zcela jasně není tvůj případ.“

Znovu se krátce zasmál. Moje zlost zesílila.

„Modroočko, existují věci, které se za peníze koupit nedají. Ať jsi v dětství žila skromně, nebo ne, máš bakaláře. A pak jsi vystudovala práva. Jakmile uděláš advokátské zkoušky, seženeš si slušně placenou práci. A s tvým zevnějškem a tak atraktivním tělem nebudeš mít žádný problém s tím, aby se o tebe okamžitě začali zajímat další muži. Tak mi nevykládej, že nejsi privilegovaná.“

Abych tahle jeho poslední slova pochopila, musela jsem zapřemýšlet. Zasekla jsem se na jeho formulaci „s tvým zevnějškem a atraktivním tělem“. Přitahuju ho snad? Tohohle westernového boha? Tomu že se líbím?

Otevřela jsem ústa, abych něco řekla, ale než jsem ze sebe stačila něco vypravit, uchopil mě za paži, přitáhl mě k sobě a začal svými rty drtit ty moje.

Jeho polibek byl drsný. Násilím mi vnikl jazykem mezi zuby a bral si a loupil.

Nohy se pode mnou roztráslly. Panebože...

Sedm let jsem se líbala jen s Colinem... ale takovéhle to nikdy nebylo.

Zmocňoval se mě a já jsem se k němu tiskla a celá jsem roztávala. Sevřel mi rukama vlasy vzadu na hlavě a dál plenil má ústa. Celým tělem mi až do klína probíhaly elektrické výboje. Žádný muž mi ještě nikdy takhle drsně nesevřel vlasy, a panebože... dychtivě jsem mu jeho polibek oplácela. Na mé otřesené ego to působilo jako hojivá mast. Tomuhle muži... připadám přitažlivá... a líbá mě...

Odrhl ústa od mých, začal mi sát hrdlo a postupoval drobnými polibky k ušnímu lalůčku.

„Panebože, modroočko...“

Nohy se pode mnou málem podlomily, ale on mě podepřel.

„Ten chlápek, co sis ho málem vzala,“ šeptal mi do ucha, „líbal tě někdy takhle, modroočko?“

Otevřela jsem ústa, ale vydala jsem ze sebe jen zasténání.

Talon mi pronikl jazykem do ucha. V té chvíli jsem se málem celá roztekla. *Veźmi mě do postele*, žadonila jsem v duchu. *Veźmi mě do své postele a šukej mě, až z toho budu šílet!*

„Pověz mi,“ naléhal, „líbal tě někdy takhle?“

„Ne.“

Znovu mi překryl ústa svými. Naše jazyky se opět propletly a nohy se pode mnou zase hrozily podlomit. Sklouzla jsem mu rukama po tvrdých pažích a vychutnávala jsem si doteky svalů pod bronzovou pokožkou. Sevřela jsem mu ramena, vrhla jsem se mu kolem krku a snažila jsem se vymazat jakýkoli odstup, který mezi námi ještě byl.

Blíž... toužila jsem mu být blíž...

On ale polibek rázně přerušil a pustil mé vlasy, takže jsem málem ztratila rovnováhu. Zachytila jsem se opěradla jedné z židlí. Zakňourala jsem lítostí z pocitu ztráty jeho rtů, jeho paží a jeho touhy.

Zůstal stát na místě a upíral na mě pohled. Ne, přímo se na mě *mračil* a jeho černé oči se mi propalovaly do kůže.

Chystá se snad něco říct? Co se ode mě teď čeká? Měla bych se mu omluvit? Ale já jsem ho přece nezačala líbat. S tím líbáním začal on. Tak se mi snad chystá omluvit *on*?

Ale ne. Žádná omluva nebude. Prošel kolem mě, vyrazil z kuchyně a zamířil chodbou ke svému apartmá. Světlý voříšek mu cupital v patách.

Klesla jsem zpátky na židli a sevřela jsem v rukou šálek s teplým čajem.

Jeho sklenice plná vody tu pořád stála, nedotčená.
